

Nummer 17

1. September 1914

63. Aargang

Joseph Smith og den nyere Tids Videnskab.

(Af John S. Hansen.)

(Sluttet.)

Det var den almindelige Tro i den kristne Verden, da Joseph Smith fremstod, at Sjælen blev til samtidig med Legemet og udvikledes og forøgede sin Kundskab og Intelligens sammen med og i Forhold til Legemet. De kristne Sekter havde en meget vag og usammenhængende Opfattelse af, hvad Sjælen var, hvor den opholdt sig, og hvorledes dens Tilstand vilde være, naar Legemet ophørte at være til. Man troede dog paa og anerkjendte Jesu Forudtilværelse hos Gud, idet man jo havde Johannes' Vidnesbyrd om, at „Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud... og Ordet blev Kjød og tog Bolig iblandt os“, samt talrige andre Skriftsteder, der hævdede Jesu Forudtilværelse; men Joseph Smith gik videre og erklærede, at alle Mennesker have haft en Tilværelse som Aander, før de kom her paa Jorden i den bestemte Hensigt at modtage et Legeme, og at de, naar dette Legeme nedlægges i Graven, gaa tilbage til Aandeverdenen, samt at de paa Opstandelsens Morgen paany skulle forenes med dette jordiske Tabernakel.

I Bagtens Bog, 93. Kap., siger Kristus: „Sandelig siger jeg eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen, og er den Førstefødte.“ Talende til de Brødre, der vare tilstede, da Aabenbaringen blev givet, siger han: „I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen, det, der er Aand, nemlig Sandhedens Aand... Mennesket (det vil sige Menneskeslægten, alle Mennesker) var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller

Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ej heller blive det." Disse evigt eksisterende Intelligenser eller Fornuftvæsener ere indbyrdes og i sig selv forskellige i Intelligens: „Derjom to Ting eksistere, og den ene er over den anden, saa skal der være større Ting over den igjen. . . ligesom der ogsaa kan eksistere to Aander, og den ene være mere forstandig end den anden, saa har dog disse to Aander, uagtet den ene er mere forstandig end den anden, ingen Begyndelse; de eksisterede før, de skulle ingen Ende have; de skulle eksistere herester, thi de ere guolaum eller evige.“ (Abr. Bog 3 : 16, 18.)

Joseph Smith forklarer dette nærmere i sin „King Follet“-Tale: „Sjælen, Menneftets udødelige Aand, hvor kom den fra? Alle Lærde og Geistlige sige, at Gud skabte den i Begyndelsen; men det er ikke saa. Den blotte Tanke, at dette skulde være Tilfældet, nedsætter Menneftet i mine Øjne. Jeg tror ikke en saadan Lærdom, thi jeg veed bedre. Hør det, og selv om I ikke tro mig, vil det ikke i mindste Naade svække Sandheden. . . . I sige, at Gud er et evigt Væsen. Hvem har sagt Eder det? Det er rigtigt nok, men hvorledes have I faaet det at vide? Hvem har sagt Eder, at Menneftet ikke ogsaa er et evigt Væsen efter samme Princip? Menneftet er til efter det samme Princip. . . . Aanden eller Intelligenen, som Menneftet er i Besiddelse af, er (evig) lig Gud. . . . Jeg taler nu om den menneftelige Aands Udødelighed. Er det fornuftigt at sige, at Aandens Intelligens er udødelig, men at den dog havde en Begyndelse? Aandernes Intelligens har ingen Begyndelse og vil heller ikke have nogen Ende. Det er sund Fornuft. Det, som har en Begyndelse, maa ogsaa have en Ende. Der har aldrig været en Tid, da der ikke eksisterede Aander; thi de ere lige saa evige som vor Fader i Himlen. . . . Intelligenen er evig og er til ifølge evige Principper. Den er en Aand fra Evighed til Evighed og har aldrig haft nogen Skabelse. Menneftets Urbestanddele have Selvtilværelsestrakt i sig ligesom Gud.“ (Se Skand. St. Nr. 2 og 3 d. A.)

Disse Fornuftvæsener eller Intelligenser have dog ikke altid været Aander eller Sjæle i den Forstand, hvori vi almindeligt benytte dette Ord. Jesus siger, at han er den „Førstesødte“; men et Væsen, som er evigt, kan ikke være „født“. Han kalder Menneftene for sine Brødre og Søstre og for Guds „Børn“, men derjom Menneftene ere lige saa evige som Gud, kunne de ikke være hans „Børn“ og Jesus ikke være den „Førstesødte“ iblandt dem.

Som en Forklaring paa dette hidsette vi en Udtalelse i Mormons Bog samt Eldste B. H. Roberts Anmærkninger til samme. I Ethers Bog 3 : 14—16 læse vi: „Se, jeg er den, som var beredt fra Verdens Begyndelse af til at forløse mit Folk. . . . Og aldrig har jeg vist mig for noget Mennefte, som jeg har skabt; thi aldrig har Menneftet troet paa mig, som Du har. Ser Du, at Du er skabt i mit eget

Billede? Ja, alle Mennesker bleve i Begyndelsen skabte efter mit eget Billede. Se, dette Legeme, som Du nu ser, er min Aands Legeme; ligesom jeg ser ud for Dig i Aanden, saaledes skal jeg vise mig for mit Folk i Kjødet."

Hvad lære vi af alt dette? Lad os først huske paa, at „Intelligenser“ ifølge Herrens udtryffelige Ord ikke ere skabte og kunne ej heller blive det. I ovenanførte Aabenbaring fra Mormons Bog angaaende Jesu aandelige Legeme ere vi stillede Ansigt til Ansigt med Noget, som var bleven født, og som saaledes var en „Skabelse“, en Aand, den „Førstefødte af mange Brødre“, „Herrens Skabelsens Begyndelse“. Aanden var i menneskelig Form; thi vi saa at vide, at saaledes som Jesu aandelige Legeme saa' ud for Faders Broder, saaledes vilde Kristi Udseende være, naar han viste sig for Menneskene i Kjødet. . . . „Dette Legeme, som Du nu ser, er min Aands Legeme“ — det Hus, eller Tabernakel, som den evige, ustabte Intelligens havde modtaget af Faderen (og formedelt hvilket han er Faderens Førstefødte), ligesom dette aandelige Legeme tilligemed det intelligente, ustabte Fornuftvæsen eller Ego, der behor det, senere vil blive født paa Jorden som Menneske". (Seventys Manual, 4. Aarg., Side 13.)

Saaledes forholder det sig med alle Mennesker. De evige, ustabte Fornuftvæsener indordne sig under Guds Herredømme og modtage fra ham aandelige Legemer, hvorved Gud bliver „Aandernes Fader“, og vi blive hans Børn og hinandens Brødre og Søstre. „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede (havde modtaget aandelige Legemer, vare blevne Aander), for Verden blev, og iblandt disse vare Mange af de Edle og Store.“ (Abr. Bog 3 : 22.)

Menneskesjælens Tilværelse, før den fødes her paa Jorden i et kjødeligt Legeme, og dens Tilværelse og Evne til at handle og virke uafhængigt af Legemet er altsaa tydeligt fremsat i det Værdomssystem, som Joseph Smith fremkom med. Aandeverdenen er en lige saa haandgribelig og substantiel Tilstand for dem, der leve i den, som denne Verden er for os; thi „der findes intet immaterielt Stof, Aand er Materie, men finere og renere, og kan kun stjernes med renere Djne. Vi kunne ikke se det; men naar vore Legemer ere lutrede, ville vi finde, at det alt henhører til Stoffet.“ (Bagtens Bog 131 : 7, 8.)

Sjælens Udødelighed og selvstændige Tilværelse er tydeligt fremsat i Mormons Bog: „Nu, angaaende Sjælens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen: Se, det er bleven mig kundgjort af en Engel, at alle Menneskers Aander, saa snart de forlade dette dødelige Legeme, ja, alle Menneskers Aander, hvad enten de ere onde eller gode, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet. Og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, indføres i en Lyksaligheds Tilstand, som

kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Nøje og fra al Betyrning og Sorg og deslige. Og da skal det ske, at de Ugudeliges Aander, ja de, der ere onde... skulle vorde udfastede i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel." (Alma 40 : 11—13.) Den aandelige Død, der saa ofte omtales i Skriften, bestaar i en Forviisning fra Herrens Ansigt: „Derfor, da Sjælen aldrig kunde dø, og Faldet havde bragt en aandelig Død over hele Mennefteslægten, lige saa vel som en legemlig Død, — det vil sige, de bleve udelukkede fra Herrens Ansigt — var det nødvendigt, at Mennefteslægten skulde forløses fra denne aandelige Død." (Alma 42 : 9.)

Hvorledes Sjælens Tilstand i Aandeverdenen mellem Døden og Opstandelsen, altsaa før Dommen, kan være enten en „Ulykkelighedstilstand“ eller „Graad og Tænders Gnidsel“, vil staa klart for os, naar vi hufte paa Sjælens Evne til at erindre Alt. Den nye Psykologi lærer os, at den subjektive Personlighed har en fuldkommen Hukommelse. Hr. Hudson siger: „Naar vi tænke paa, hvilken Kundskabsmængde det gennemsnitlige Mennefte vilde være i Besiddelse af, dersom han kunde erindre og gjøre Brug af Alt, hvad han nogenfinde havde set, hørt eller læst; naar vi hufte paa, at den subjektive Personlighed nøjagtigt optegner alt dette og altid har det til sin Raadighed og aldrig glemmer... da maa vi beundre de vidunderlige Egenstaber, hvormed den menneftelige Sjæl er begavet.“ Et af de mange Exempler, hvortil der er henvist for at bevise dette, er følgende: En ung Kvinde i Göttingen, Tyffland, talte under en Sygdom i Vildelse og gjentog ustandseligt hele Sætninger og Smaaftykker paa Latin, Græst og Hebraist. Da Kvinden selv var ulærd og hverken kunde læse eller skrive, var dette meget paafaldende, og man forklarede det ved, at hun var besat af en meget lærd Djævel. En ung Læge tog sig for at gaa hendes Livshistorie efter og erfarede efter megen Søgen, at hun i ni Aars Alderen var kommet i Huset hos en Præst. Det viste sig, at denne Præst havde for Skik, medens Pigen legede paa Gulvet, at læse højt i sine Bøger, og man fandt i hans Bibliothek de samme Brudstykker i disse forskjellige Sprog, som den unge Kvinde citerede i sin Vildelse; Forklaringen er, at medens hun ikke gav mindste Agt paa, hvad den gamle Mand læste, saa erindredes det af hendes subjektive Sjæl. Hvis nu enhver Handling, ethvert Ord og enhver Tanke erindres af os, naar vor Sjæl befriis for dette Vegeme, da vil vor Tilstand i Aandeverdenen blive lykkelig eller ulykkelig i Forhold til vore Gjerninger.

Vi lægge alle Mærke til, hvorledes Hukommelsen kan flaa fejl for os her i Livet, og hvorledes det, vi lærte i Ungdommen, med Aarene glemmes, saaledes at vi, naar vi staa ved Gravens Rand, kun have meget lidt tilbage af, hvad vi have lært igjennem Livet. Nu siger den

nye Psykologi, at Alt, hvad vi have set, hørt, læst, tænkt og sagt igjennem hele Livet, er optegnet af vor Sjæl og vil følge os, og dette er i Overensstemmelse med, hvad Joseph Smith sagde allerede i 1843:

„Hvilke som helst Principper paa Intelligensens Omraade vi erholde i dette Liv ville komme frem med os i Opstandelsen. Og om et Menneske førmedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv.“ (Pagtens Bog 130 : 18—19.) Ogsaa paa dette Omraade er Joseph Smiths Udtalelser i Harmoni med den nye Psykologis Resultater.

I Studiet af de psykologiske Fænomener og Sjælelivet er man kommet til det Resultat, at det mest fuldkomne Menneske, Geniet, Kunstneren, Videnskabsmanden og Ingeniøren, kort sagt de i intellektuel Henseende højest udviklede Mennesker, ere Saadanne, hvis subjektive og objektive Personlighed altid er i fuldkommen Harmoni og arbejder i Fællesskab, og hvor den ene ikke tager Herredømmet over den anden eller overstrider Grændserne for sin Virksomhed. Dersom den subjektive faar Lov til at dominere eller øve fuldstændig Kontrol, bliver vedkommende Person sindssyg. Som allerede sagt, har den subjektive Personlighed eller Sjælen ikke Evner til at drage Slutninger eller ræsonnere, men den antager Alt for Sandhed. Den kom fra en Tilværelse hos Gud, hvor Alt er Sandhed, og kan derfor ikke kjende Forskjel paa Sandhed og Løgn; derfor kalder Aabenbareren den for „Sandhedens Aand“. Den kom til Jorden for at lære at kjende Forskjel paa Godt og Ondt og har faaet et Legeme, som svarer til Formaålet med dens Komme hertil Jorden. Uden dette Legeme vilde den ikke være i Stand til at opholde sig i denne Verden og lære denne Forskjel at kjende og altsaa ikke opnaa de hermed forbundne Betsignelser. Derfor siger Aabenbaringen ogsaa i nøje Overensstemmelse med Ovenstaaende, at „Mennesket er Aand, Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde; men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde“. (Pagtens Bog 93: 33, 34.)

Der kunde henvises til mange andre Udtalelser af Profeten Joseph Smith, som vilde bevise, at han med Hensyn til Forstaaelsen af Menneskets aandelige Personlighed var langt forud for sin Tid; men Ovenstaaende er nok til at vise, at han fremkom med store videnskabelige Sandheder paa Psykologiens Omraade et halvt Aarhundrede, før disse bleve beviste ved Experimenter og videnskabelige Undersøgelser og fremsatte af de Lærde i Verden, og dette er igjen et Bevis paa, at Joseph Smith var inspireret af Gud og kaldet af Ham til at undervise Menneskene om de Ting, som høre Guds Rige til, og som ville tjene til deres Frelse.

Aabenbaring.

Af Mollie Higginson i »Millennial Star«.

(Sluttet.)

Tiden gaar — en Røst høres fra de gamle Ruiner, en Stemme, der taler ud af Støvet med en Lyd som af et Gjenfærd, og Røsten kommer i Form af en Bog, der gives til Menneffene. Da sker det vidunderlige, at ulærde Mænd blive de Vises Lærere; „thi deres Vises Visdom skal forgaa“. Gaa nu til Ezekiel 37 : 15 og flg. Der læse vi om to Stykker Træ (eller Boger), som Guds Folk i de sidste Dage skulle være i Besiddelse af; Judas Træ eller Jødernes Bog vide vi alle betyder Bibelen, men hvad er Ephraims Træ? Herpaa kan Verden ikke svare — „det er ikke Noget, vi skulle vide“.

Tag saa Mal. 4 : 5 : „Se, jeg sender Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forsærdelige“, og Mal. 31 : 1 fortæller os, at Herren „i et Nu kommer til sit Tempel“. Hvilket Tempel? Hvor er det? Har Noget tænkt paa at bygge det? Ja, jeg veed godt, at Verden siger, det er et aandeligt Tempel, men det sagde Malakias ikke. Gaa nu til Esajas 60 : 2 : „Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene, men over Dig skal Herren oprinde, og over Dig skal hans Herlighed ses.“

Læg Mærke til, at medens Verden vandrer i aandeligt Mørke, skal et Folk oprejses, paa hvem Herrens Herlighed skal skinne. Det er ikke Jøderne; thi i det 3. Vers siges der, at Hedningerne skulle vandre hen til dets Lys. Mellem Jøder og Hedninger har der altid været en uoverstigelig Skranke; men dette Folk vil lade Hedningerne komme til sig. Læs sluttelig 1. Mos. 49 : 22—26, og jeg tror, vi have Henvisninger nok om dette Emne. I dette Kapitel læse vi om, at Jakob velsigner sine Sønner, før han dør. Jeg ønsker særlig at henlede Opmærksomheden paa den Velsignelse, han gav Joseph. Han sagde bl. andet til ham : „Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forsædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grændser; de skulle komme paa Josephs Hoved.“ Jakob sagde, at han havde erhvervet en større Velsignelse for Joseph, end baade Abraham og Isak havde faaet for de andre af Israels Sønner, og han velsignede ham med et Land, langt bortfjernet fra Kanaan (hvilket var Abrahams og Isaks forjættede Land), saa langt borte, som det var muligt for det at være, „indtil de evige Højes Grændser“, og var „over Muren“, og et frugtbart Land.

Lad os nu samle Resultaterne af vor Søgen gennem Skriften. Vi lære, at 1) en Engel skal komme fra Himlen, og vise sig for Noget paa Jorden i de sidste Dage; 2) at Gud ikke vil gjøre Noget for sit Folk paa Jorden uden først at aabenbare det for sine Profeter, hvilket viser, at Aabenbaring ikke er ophørt, men derimod, at Gud har andre

Ting at aabenbare i sin egen bestemte Tid; 3) at Israels Børn maa samles til deres eget Land, Jerusalem; 4) at Gud har andre Folk end Føderne; 5) at et Herrens Tempel skal bygges i Bjergene i de sidste Dage og et Folk indsamles fra alle Nationer til et Sted, som kaldes Zion; 6) at en Bog vil blive fundet i Jorden og benyttet af Guds Folk sammen med Bibelen; 7) at Gud vil oprette sit Rige i de sidste Dage; 8) at Elias maa komme, før Kristus kommer igjen; 9) at Kristus vil komme til et Tempel, som bliver bygget for ham; 10) at Gud vil oprejse et Folk, som skal lære Guds Villie at kjende, medens Verden endnu vandrer i Mørke og Tvivl; 11) at Gud gav Joseph et Land langt borte fra Jerusalem til evig Arv og Eje.

Alt dette lære vi, og Gud har sagt, at han ikke vil gjøre Noget uden først at aabenbare sine Hemmeligheder for sine Tjenerne, Profeterne. Han vil aabenbare alle de store Ting, som her ere nævnte, og dog siger Verden, at Aabenbaring ikke længere er nødvendig. Hvorledes skulle vi nu kunne komme til et tilfredsstillende Resultat? Vi have adlydt Kristi Befaling; vi have „randsaget Skrifterne“, og dersom vi nu maa standse, da have vi intet andet for os end en Sammenhobning af Kjendsgjerninger, omgivne af en høj Stenmur saa at sige. Følge Verdens Opfattelse kunne vi samle alle disse Ting sammen; men saa maa vi standse; thi Gud vil ikke give os mere. Men dette har Herren aldrig sagt. Han sagde, at han vilde aabenbare sig for sin Profet paa Jorden, naar der var noget mere, han ønskede, vi skulde vide, eller naar vi havde forberedt vore Hjerter til at modtage det. Hvem skulle vi da tro, Gud eller Mennesker?

Harde Kristus Intet at sige om dette Emne? Læs Matt. 16 : 13—18 med Gjertanke. Der vil De se, at Kristus sagde til sine Disciple, at han en Gang i Fremtiden vilde oprette en Kirke eller et Rige, og at han vilde grundlægge det paa Aabenbaringens Klippe. Jeg veed meget godt, at en stor Del af Kristenheden lærer, at Peter er den Klippe, som omtales, men det kan ikke være Tilfældet; thi det vilde gjøre Peter større end Kristus. Den katholske Kirke fortæller os, at Kirken er grundlagt paa Peter, og siger lige strax efter, at „Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen“. Er det rimeligt, at Gud vilde lade Kristus nøjes med at udgjøre Hovedhjørnestenen, medens et Menneske blev gjort til selve Grundvolden? Det passer ikke. Dersom Kristus havde ment, at Kirken skulde blive grundlagt paa Peter, da vilde han have sagt: „Du er Petrus, og paa Dig vil jeg bygge min Menighed“; men han sagde ikke noget saadant. Han sagde: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene. Du er Petrus, og paa denne Klippe (paa Aabenbarelsens Klippe) vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den.“ Men Helvedes Porte fik Overhaand over den Menighed, som Peter var Hovedet for

paa Jorden. Med een Undtagelse maatte alle Apostlerne lide Martyr-døden; mange af de Hellige lede Døden; mange faldt fra, og Kirken blev omstyrtet og afløstes af alle de mange forskjellige Sekter og Partier i Kristenheden i Dag. Nej, den Kirke, som her omtales, hentyder til een, som skal oprettes længere hen i Tiden gjennem direkte Aabenbaring fra Gud, da han skal aabne Himlens Døre og sende sine himmelske Sendebud til sin Profet paa Jorden for at forberede Kristi andet Komme. Og den Dag er kommen. Lad Verden spotte, saa meget den vil; den kan dog ikke forandre den Kjendsgjerning, at mange herlige Profetier ere nedskrevne i Bibelen angaaende Begivenheder, der skulle ske i de sidste Dage, men af hvilke ingen kan ske, uden at Gud først aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne — den kan ikke forandre den Kjendsgjerning, at mange af disse Profetier allerede nu ere opfyldte. Begyndende med Aaret 1820 se vi dem een efter een blive opfyldte. Engelen, som Johannes Aabenbareren taler om, er fløjet midt gjennem Himlen og har lagt Bogen, som Esajas profeterede om, i Profetens Hænder, Bogen, som kom frem af Støvet. Vi se denne Bog forenet med Bibelen, bærende Vidnesbyrd om Sandheden. Vi se Herrens Tempel opbygget i Bjergenes Toppe og alle Nationer vandre til det; vi se Riget, som Daniel omtaler, blive grundfæstet paa Jorden; vi have faaet at vide, hvor Zions Land er, og hvor det Folk findes, hvorpaa Herrens Herlighed skinner, medens Verden vandrer i Dunkelhed og Mørke; vi veed nu, hvad der var Josefhs forjættede Land, og hvad der er Ephraims Træ.

Saa, Engelen fløj igjennem Himlen, aabenbarede sig for vor Profet og gav ham Mormons Bog, som er Ephraims Træ, og fra hvis hellige Blade vi lære meget af det, som vi ønskede at vide.

Elias har i Sandhed besøgt Jorden igjen i Opfyldelse af Malakias' Profeti. Føderne indsamles til Jerusalem; de ti Stammer fra Nordenlandene ville samles i Zion, og tilsidst vil Herren selv komme til sit Tempel. Aabenbaring er ikke mere nødvendig, siger Verden; men vi, de Sidste-Dages Hellige, til hvem Aabenbaringer ere blevne givne, vi sige noget ganske andet. Ydmyge, i Hjertets Oprigtighed og fyldte med inderlig Taknemlighed bære vi uden Frygt vore Vidnesbyrd til hele Verden om, at Aabenbaring ikke er ophørt. Himlene ere igjen aabnede, og Gud har talt til sine Profeter paa Jorden i disse de sidste Dage. „Kjød og Blod har ikke aabenbaret os det, men vor Fader, som er i Himlene.“ Vi forkynde dette glade Budskab til hele Verden, at Herren har talt paany. Vret, takket og prisset være Herren for Kundskaben om denne herlige Sandhed, som vi have modtaget, og som er vor „kostelige Perle“.

Søg Sandheden for Eder selv, mine Venner; søg, saa skulle I finde, at Aabenbaring er nødvendig, og at Herren ikke gjør Noget, „uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne“.

 Tirsdag den 1. September 1914.

„Verdens Ende“.

Flere Steder i den hellige Skrift findes der Hentydninger til „Verdens Ende“, hvorved den store Mængde forstaar saavel Menneskenes som Jordens fuldstændige Tilintetgjørelse. Derfor betages Menneskene af Uengstelse ved Tanken om den forfærdelige Dag, som skal komme. Til Beroligelse for dem, som læse dette, ville vi paa en kortfattet Maade fremsætte vor Mening angaaende dette for alle Mennesker saa vigtige Spørgsmaal. Da Jesus sad paa Oliebjerget, gif hans Disciple til ham og sagde: „Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?“ I sit Svar til dem sagde han: „I skulle saa at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader Ider ikke forstrække; thi det maa ske; men Enden er ikke endda. Thi Folk skulle rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskjælv her og der.“

At Jesus hermed mente Jordens Tilintetgjørelse kunne vi ingenlunde tro; han mente, at disse vare Tegn, som bebudede hans andet og herlige Komme. Verdens Ende, hvortil der her er hentydet, betyder derfor ikke Jordens, men de Ugudeliges Tilintetgjørelse. Krig, Jordskjælv, Pest og Hungersnød vil finde Sted, som Jesus sagde, og disse Tegn ere nu ved at blive opfyldte i den ganske Verden. Om denne Dag udtaler Profeten Esajas sig paa følgende Maade: „Se, Herrens Dag kommer grum og fuld af Harm og brændende Brede, for at gjøre Jorden til en Ørk og udplette dens Syndere derfra. . . derfor henvinder de, som bo i Landet, og der bliver saa Mennesker tilovers.“

Den frygtelige Krig, som nu er brudt ud mellem Europas Stormagter, vil, hvis den fortsættes med alle sine Grusomheder, let blive en Opfyldelse af denne profetiske Udtalelse og bringe denne Verdens Riger til at bæve. Det er muligt, at det, førend Slutningsscenen paa disse nu herskende Begivenheder kommer, vil blive forstaaet, at „Verdens Ende“, som Jesus omtalte, ikke betyder Jordens Tilintetgjørelse, men de jordiske Rigers Opløsning og Kuldkastelse, hvorved Mørkets Magters Indflydelse vil blive brudt og gjøre Jorden rede til at modtage sin store og retmæssige Konge, Jesus Kristus. Det forberedende Bærf for Kristi Tilkommelse er begyndt, idet det fra Himlen sendte Budskab i de sidste Dage nu bliver forkyndt ved Guds bemyndigede Tjenere, som forkynde det samme Ombvendelsens Evangelium, der lød ved Jesu første Komme. Forkastelsen af dette Evangelium vil bringe det samme Resultat som Forkastelsen af det Budskab, Noah bragte Men-

nessene paa hans Tid. Det fremgaar ogsaa tydeligt af den hellige Skrift, at der vil blive en almindelig Renselsesdag paa Jorden, førend det herlige Millennium indtræder. I en Aabenbaring, givet ved Profeten Joseph Smith, hedder det: „Ser Dagen kommer, da min Brede's Staal er fuld. Ser, sandelig siger jeg Eder, disse ere Herren Eder's Guds Ord; arbejder derfor, arbejder i min Vingård for sidste Gang — kalder for sidste Gang Jordens Indvaanere; thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jorden til Dom, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig paa Jorden; thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme; thi Satan skal bindes, og naar han bliver løst igjen, skal han kun regjere en liden Tid, og da kommer Jordens Ende.“

Dette er den Almægtiges Plan og vil ikke blive forhindret hverken ved Vantro eller menneskelig Modstand. Den nærførestaaende „Verdens Ende“, som Nogle mene er Jordens Tilintetgjørelse, betyder derfor, at den Ondes Magt vil blive hæmmet, Menneskenes herfæstede Planer ville mislykkes, men derimod vil Retfærdighed, Naade, Sandhed, Barmhertighed og Fred blive Menneskene tilbød; thi efter at Ødelæggelsens Fejkekost er gaaet over Jorden, vil Jesu komme finde Sted, og han vil sidde paa Thronen og regjere iblandt sit Folk. Dagen og Timen kjender Ingen, men det store Tegn er sket; thi Engelen, som Johannes saa', har gjenbragt Evangeliet. „Naar de Tusinde Aar ere til Ende, og Menneskene atter begynde at fornægte deres Gud, vil Herren kun spare Jorden en liden Tid, og da skal Enden komme, og Himlen og Jorden skulle blive fortærede og forgaa, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord.“

„Mormonismen“, som er det fra Himlen gjengivne Evangelium, vil blive prædiket i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk og berede Vejen for den store Konges Komme, der vil overraske den saakaldte kristne Verden, som nu overser Kristi andet Komme og Tegnene derpaa, idet den ser hen til Dagen, der vil komme et Tusind Aar senere, „paa hvilken Himlene skulle forgaa med stort Bulder“. Den, som er viis, han give Agt paa Tidernes Tegn! H. J. Christiansen.

Missionsanhæder.

Efteraarskonferencerne ville i Aar blive afholdte som følger:

Aarhus . . .	den 26. og 27. September
Aalborg . . .	„ 3. og 4. Oktober
Kjøbenhavn . . .	„ 10. og 11. „
Kristiania . . .	„ 17. og 18. „
Bergen	„ 24. og 25. „
Trondhjem . . .	„ 31. Oktbr. og 1. Novbr.

Vi henstille til de præsiderende Brødre at gjøre de nødvendige Forberedelser i Tide, at have Konferencens Rapporter og Bøger i Orden og at bekjendtgjøre Konferencemøderne baade ved Avertering og paa anden Maade, saaledes at alle de Hellige og saa mange som muligt af vore Venner kunne komme tilstede og modtage de vigtige og betimelige Raad og Værdomme, som ville blive givne.

Afslusning. Eldste Alfred E. Pedersen er løst fra sin Missionsvirksomhed i Aarhus Konference. Han forlod Liverpool den 5. August med Dampfskibet „Tunisian“.

Forflyttelse. Eldste Virgil A. Fjeld er forflyttet fra Trondhjems til Kristiania's Konference.

„Mormonismen“s Modstandere bevise dens Guddommelighed.

Af W. A. Morten i »Millennial Star«.

Der gaar næppe en Dag, uden at de Sidste-Dages Hellige modtage nye Beviser paa Sandheden af „Mormonismen“. Mange af disse Beviser komme fra kristne Præster, som naturligvis ikke selv ere sig det bevidst. Den første Paastand, som Joseph Smith fremsatte overfor Verden, var den, at han havde modtaget et himmelsk Syn, i hvilket det var bleven ham tilladt at se Faderen og Sønnen, og at denne sidste meddelte ham, at alle de forskjellige Kirker vare forkerte, at Medlemmerne af disse holde sig nær til ham med deres Læber, men at deres Hjerter ere langt fra ham, og at de „lære saadanne Bud, som ere Mennevers Bud“.

Efter som vi tro, at Joseph Smith var en Guds Profet, maa vi — og ere ogsaa villige dertil — anerkjende Sandheden af denne Udtalelse, og naar vi have gjort det, tilfalder det os saa vidt muligt at bevise den. Det var meget alvorlige Anklager, som Joseph Smith fremkom med; men hvis Sandheden af dem kan bevises, er dette alene nok til at godtgjøre, at han var en sand Profet; hvis de derimod ere usande, er han dermed dømt som en Bedrager. Dersom disse Anklager ikke ere sande, skyldes vi Verdens Kirkesamfund og deres Præster en fyldestgjørende Undskyldning; men dersom de ere sande, bør vi bære Vidnesbyrd derom til Jordens Indvaanere.

Vi have talrige Beviser paa, at Joseph Smith talte Sandhed, og vi modtage, som anført i Begyndelsen af denne Artikel, hver Dag nye Beviser derpaa.

„Fundamenterne“ er Navnet paa en Bog, som udgives af »Testimony Publishing Company« i Chicago, Ill. Det 9. Hefte af denne Bog er fornylig bleven tilsendt os tilligemed en „Hilsen fra to kristne Vægmand“. Den første Artikel i dette Hefte bærer Overskriften: „Den

sande Kirke" og er skrevet af afdøde Biskop Kyle. En omhyggelig Gjenemlæsning af denne Artikel har styrket vor Tro paa Profeten Joseph Smith og paa de Lærdomme, som han udgav for at være det gjengivne Kristi Evangelium, og som Verden har givet Ogenavnet „Mormonisme“.

Biskoppens Definition af, hvad den sande Kirke er, lyder saaledes:

„Den ene sande Kirke bestaar af Alle, som tro paa den Herre Jesus. Den er bygget op af Guds Udvalgte, af alle omvendte Mænd og Kvinder, af alle sande Kristne. Ethvert Menneſke, i hvem vi kunne ſjelne Udvælgelsen af Gud, vor Fader, nogle Stænk af Guds Søns Blod og Guds Aands helliggjørende Indflydelse, betragte vi som et Medlem af Kristi sande Kirke.“

Vi ere enige med Biskoppen i dette, at „den ene sande Kirke bestaar af Alle, som tro paa den Herre Jesus“. Men her standse vi og spørge: Hvad vil det ſige at tro paa Kristus? Kan et Menneſke, som tilſidesætter Jezu Kristi Befalinger, anses for at være en virkelig Troende? Vi tro det ikke. Er en Mand, som overtræder Herrens Love, og som lærer andre Menneſter at gjøre det ſamme, en ſand Troende? Vi ſige nej. Er en Mand, der tilintetgjør det, som Herren oprettede iblandt Menneſkene, en ſand Troende? Absolut ikke. En ſand Troende er en ſaadan, som holder Herrens Befalinger, og som, naar Herren befaler ham at gjøre en Ting, gjør det; han anerkjender og respekterer den Myndighed, som kommer fra Gud, og modtager dem, som Meſteren ſender i ſit Navn; han er lydige imod den Kirke, som Kristus oprettede, og søger at støtte og bevare den; han tror paa ethvert Ord, som kommer fra Herrens Mund, og søger at indrette ſit Liv i Overensſtemmelse dermed. Dette er Kjendetegnene paa en ſand Troende. Vi kunne ikke indſe, hvorledes nogen oprigtig Kristen, det være ſig Biskop eller Lægmand, kan have Noget at indvende imod de her fremsatte Kjendetegn paa En, som virkelig tror paa Kristus. De ere i nøje Overensſtemmelse med den hellige Skrift og med Frelſerens og hans Apoftlers Lærdomme. Men vi ville fortsætte:

En anden Definition af den sande Kirke, ſaaledes som Biskop Kyle giver den, lyder ſaaledes:

„Det er en Kirke, i hvilken alle Medlemmerne have de ſamme Kjendetegn. De ere alle fødte af Aanden; de have alle „Omvendelsen til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Kristus“ og ere rene i Ord og Gjerning.“

Vi erindre ikke nogenſinde at have ſet en ſaa vitterlig Forvanſning af Skriften ſom den, Biskop Kyle her gjør ſig ſkyldig i. Derſom de Sidſte-Dages Hellige vilde benytte Bibelen paa den Maade, ſom Biskop Kyle gjør, vilde de med Rette blive ſtemplede ſom Bedragere, der forfalſte Guds Ord. Man vil lægge Mærke til, at medens Biskoppen nævner Aandens Fødsel blandt de Ting, der ere nødvendige

for, at et Menneske kan blive Medlem af den sande Kirke, saa udelader han med Willie den anden Del, nemlig at blive født af Vand, uden hvilket intet Menneske ifølge Frelserens Ord kan indgaa i Guds Rige. Hvad vilde den kristne Verden tænke, hvis en Mormon-Biskop skrev en Artikel, i hvilken han fremsatte den Lærdom, at det for at blive Medlem af Kristi sande Kirke var nødvendigt at blive født af Vand, men ikke af Aand? Til Trods for alle de Lærdomme, som den hellige Skrift indeholder angaaende Vanddaaben; til Trods for, at Gud oprejste en af de største Profeter, som nogensinde er født af en Kvinde, til at forkynde Daab og til at døbe dem, der ombvendte sig; til Trods for, at Frelseren sagde, at det var nødvendigt for ham at blive døbt for „at fuldkomme al Retfærdighed“; til Trods for, at han erklærede, at „uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige“; til Trods for, at han sendte sine Disciple ud for at prædike Evangeliet, sigende, at hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; til Trods for alt dette have vi her en protestantistisk Biskop, som, uagtet han udgiver sig for at være Kristi Tjener, forkaster denne hellige Ordinance og erklærer den for unødvendig. Hvad Biskoppens Hensigt har været med saaledes at adstille Vanddaaben fra Aandens Daab, maa han selv bedst vide, saavel som de, der ere ham behjælpelige med Fortyndelsen af saadanne ubibelske Lærdomme.

Nu kunne vi spørge: Hvilken af disse to Mænd, Joseph Smith og Biskop Kyle, er en virkelig Herrens Tjener? Joseph Smith er i fuldkommen Overensstemmelse med Kristus og hans Apostler angaaende Vanddaaben; han lærte Menneskene Nødvendigheden af denne hellige Ordinance og tillagde den den samme Betydning, som Kristus og hans Apostler gjorde. Biskop Kyle derimod er i fuldstændig Modstrid med Herren og hans Apostler; han har taget dette Princip ud af den hellige Skrift og kastet det tilside som ligegyldigt og unødvendigt. Dersom dette ikke er at lære „saadanne Bud, som ere Menneskers Bud“, hvad er det da? Med Verden opfyldt af saadanne falske og fordærvende Lærdomme som dem, Biskop Kyle fremsætter, tror De da ikke, kjære Læser, at det var paa høje Tid, at Herren sendte en Engel til Joseph Smith og aabenbarede ham Sandheden angaaende denne hellige Ordinance? Vi have kun undersøgt en ganske lille Del af Biskop Kyles Artikel, men den har allerede overbevist os om en meget vigtig Kjendsgjerning, den nemlig, at der har været et Forsald fra Kristi sande Evangelium, og at en Gjengivelse af den oprindelige kristne Tro derfor maatte finde Sted. Biskop Kyle tænkte vist mindst paa, da han skrev denne Artikel, at den vilde give de Sidste-Dages Hellige et nyt Vidnesbyrd om Sandheden af „Mormonismen“ og styrke deres Tro paa Profeten Joseph Smith.

Her er endnu et Brudstykke af den ærværdige Biskops Artikel om

„den sande Kirke“: „Det er en Kirke, der ikke er afhængig af nogen Embedsmand her paa Jorden, hvor meget den end sætter Pris paa dem, som forkynde Evangeliet til dens Medlemmer. Dens Medlemmers Frelse er ikke betinget af Indlemmelse i en Kirke, af Daab eller af Herrens Nadvere, uagtet de sætte stor Pris paa disse Ting, naar de kunne erholdes.“

Tre vigtige Principper ere forfaste i disse Vinier: Det hellige Præstedømme (Mænd, kaldede og bestiktede af Herren til at handle i hans Navn), Daaben og Herrens Nadvere. Dersom Kirken ikke havde Brug for Embedsmænd, hvorfor kaldte og bestiktede Kristus da saadanne og sendte dem ud for at forkynde Evangeliet? I hvilken Hensigt indsatte Herren disse Embedsmænd i Kirken? Lad Forfatteren til Epheserbrevet give os Svaret: „Og han gav Nogle som Apostler, Andre som Profeter, Andre som Evangelister, Andre som Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegjerning, til Kristi Fyldes Maal af Bægt, for at vi ikke mere skulle være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens Bind, ved Menneftenes Tærningsspil, ved Træstthed, efter Bildfarelsens Rænkespind; men for at vi, Sandheden tro i Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, Kristus.“

Det er ikke nødvendigt yderligere at gjendrive Biskop Kyles falske Lærdomme. Dersom Medlemmerne af Kristi Kirke trænge til fuldkommen Beredelse; dersom Kristi Legeme maa opbygges; dersom det er Herrens Onske, at vi alle naa til Enheden i Troen og til Guds Søns Erkjendelse; dersom det er nødvendigt, at vi ikke omtumles af enhver Lærdommens Bind, da er det nødvendigt, at der findes inspirerede Herrens Tjenere i Kristi Kirke. Grunden til, at den „kristne“ Verden nu er i en saa sørgelig Forfatning, er den, at Verden i mange Aarhundreder ikke har haft Præstedømmets Fuldmagt; men alligevel siger Biskop Kyle, at bemyndigede Herrens Tjenere ikke ere nødvendige.

Kjære Læser! Hvilken af disse to Mænd anser Du nu for at være Guds virkelige Sendebud — Joseph Smith, som erklærer, at inspirerede Embedsmænd ere nødvendige i Guds Kirke, og som er i nøje Overensstemmelse med den hellige Skrift, eller Biskop Kyle, som lige stik imod Bibelens Ord siger, at saadanne Embedsmænd ikke ere nødvendige? Her giver Biskoppen os igjen et Bevis paa, at Joseph Smith var en sand Profet.

Daaben have vi allerede omtalt, og vi komme nu til Herrens Nadvere, som Biskoppen siger, at det ikke er nødvendigt for Medlemmerne af Kristi Kirke at tage Del i. Jesus indstiftede Nadveren den sidste Aften, han var sammen med sine Disciple, og han sagde: „Gjører dette, saa ofte som I det nyde, til min Fhukommelse.“ Apostlen Paulus siger om Herrens Nadvere: „Thi den, som æder og drikker, æder og drikker

fig selv en Dom til, naar han ikke agter paa Herrens Vegeme. Derfor ere Mange skrøbelige og sygelige iblandt Eder, og en Del sove hen." Kristus lærte sine Disciple at nyde dette Maaltid før at mindes ham og den Pagt, de havde sluttet med ham; Paulus sagde, at de, som nød Maaltidet uværdeligen, bragte Fordømmelse over sig selv; men alligevel siger denne protestantiske Biskop, at Herrens Madvere er unødvendig og overflødig.

Der kunde siges meget mere, hvis Bladsen tillod det; men vi tro at have sagt nok til at bevise, at Kirkerne i Verden ere vildfarende, at deres Præster lære saadanne Lærdomme, som ere Menneffers Bud, og at Joseph Smith var en sand Profet.

Lad den Tanke fare!

Den var i dit Sind hele Dagen i Gaar, og den gjorde Dig mismodig og elendig. Du gjennemgik alle de ubehagelige Scener og hørte atter og atter i dine Tanker alle de grusomme Ord, der vare udtalte; Du døjede igjen de samme smertelige Følelser; Du opnaaede at ødelægge Dagen, at gjøre Dig selv udgytig til dit Arbejde og at tilintetgjøre enhver Følelse af Lykke. Har Du i Sinde at fortsætte med at gjøre det samme i Dag og lade endnu mere af dit Liv gaa tilspilde med den taabelige, om ikke vanvittige Bane at pine og plage Dig selv, fordi Noget eller Noget har gjort Dig Fortræd i Fortiden?

Den Tanke har ikke mere Ret til at bo i dit Sind, end en So har til at lægge sig i din Dagligstue eller en Hugorm til at krybe om i dit Sovestue. Du tror maasse, at Du ikke kan forhindre den, men det kan Du; thi det er blot en daarlig Bane, Du er kommen i, som Du maa tilintetgjøre; ellers vil den tilintetgjøre Dig. Du maa skaffe Dig Herredømmet over dine egne Tanker og udøve uindskrænket Kontrol over dem, og medens dette vil blive den sværeste Kamp, som Du nogenfinde vil komme til at kæmpe, vil det ogsaa blive den herligste Sejr, Du nogenfinde vil vinde.

At være Slave af daarlige og ubehagelige Tanker er den værste Slags Trældom; men at være i Stand til at tænke paa et hvilket som helst Emne, Du ønsker, lægger Lykken i dine egne Hænder og giver Dig en Følelse af Magt og Uafhængighed, som ikke alene er herlig at eje, men som gjør det muligt for Dig at udvikle dine Evner og din Karakter og forme dit Liv saaledes, som Du ønsker det.

J. W. Holmes.

Bergens Rapport.

I Rapporten for Juli i sidste Nummer af „Stjernen“ var Bergen udeladt, eftersom denne Konferencens Rapport ved en Fejltagelse ikke naaede „Stjernen“'s Kontor i rette Tid. Da vi fik den den 14., erfarede vi, at Bergens Konference er Nr. 1 i Missionen i Uddeling af Skrifter (nemlig 1317 pr. Uldste); Nr. 2 i Omsætning af Bøger (68); Nr. 1 i Huse besøgte (628) og Nr. 1 i evangeliske Samtaler (59). Vi ønske paa denne Maade at yde Uldsterne i Bergens Konference Anerkjendelse for deres gode Arbejde, og vi bede samtidig Konferencesekretærene erindre, at Rapporterne maa være os i Hænde senest den 7. i hver Maaned.

Med.

Tankeprog.

Litteraturens Mesterværker ere aldrig blevne betalte efter deres Værdi. De kunne ikke betales. De bleve ikke skrevne for at vinde Guld eller Berømmelse. Job, Hamlet, Faust og Lear bleve ikke skrevne for at fylde Siderne i et Søndagsblad. John Milton og John Bunyan vare ikke nogle Udgiveres Lejeheste.

Jungen Mand blev betalt for at opdage, at Jorden var rund, at det salmende Blad er fyldt med levende Væsener, at Dalene uddybes som Følge af Vandets Virksomhed, eller at Stjernerne ere Sole. Intet Menneſte blev nogenſinde betalt for at lade sig levende brænde eller dø paa et Kors, for at andre Menneſter kunde leve frit. Disse, alle Tidsaldres stærke, heltemodige Sjæle, vare Mænd, som altid have været hævede over enhver Tanke om Betaling eller Berømmelse. De have ikke som Slaver virket for en Belønning, men som Guder, der ikke tage imod Belønning. Menneſtene kunne lige ſaa lidt betale Shakespeare eller Darwin, Newton eller Helmholtz for deres Gjerning, som de kunne betale Gud for Brugen af Solens Lys og Varme.

David Starr Jordan.

Indhold:

Joseph Smith og den nyere Tids		„Mormonismens“ Modstandere be-	
Widenſtab	257	viſe dens Guddommelighed	267
Aabenbaring	262	Lad den Tanke fare!	271
Redaktionelt:		Bergens Rapport	272
„Verdens Ende“	265	Tankeprog	272
Miſſionsenheder	266		